

Sygn. akt

III AUa 202/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Alicja Podczaska
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż (spr.) SSA Marta Pańczyk-Kujawska
	Protokolant	st.sekr.sądowy M. Piekielek

po rozpoznaniu w dniu **28 maja 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **A. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **10 grudnia 2012 r.** sygn. akt **IV U 586/12**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 202/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 marca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (t. jedn. Dz. U. 2009 nr 153 poz. 1227) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych

warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił A. S. prawa do emerytury, ponieważ nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Do powyższego okresu organ rentowy nie uwzględnił zatrudnienia od 16.06.1977 r. do 30.06.1989 r. w (...) (...)w D. oraz od 1.07.1989 r. do 23.06.1996 r. w(...)w D..

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca domagał się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury, wskazując że pracował na stanowisku spawacza gazowo – elektrycznego.

Odpowiadając na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2012 r., sygn. akt IV U 586/12 Sąd Okręgowy w Rzeszowie Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał emeryturę od dnia 13 marca 2012 r.

Sąd ustalił, że A. S., ur. (...), pobiera rentę z tytułu niezdolności do pracy od 24.06.1996 r. Dalej Sąd ustalił, że A. S. pracował jako spawacz w (...)w D. w okresie od 16.06.1977 r. do 30.06.1989 r. oraz w (...)w D. od 1.07.1989 r. do 23.06.1996 r., powyższe okresy zostały potwierdzone świadectwami pracy w warunkach szczególnych. W ocenie Sądu Okręgowego wnioskodawca w spornym okresie wykonywał pracę wymienioną w Wykazie A, dziale XIV, poz. 12 i spełnia warunki przyznania prawa do emerytury.

W apelacji od powyższego wyroku organ rentowy domagał się jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 233 kpc, poprzez błędne zastosowanie tych przepisów i przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów.

W uzasadnieniu organ rentowy zarzucił nie przeprowadzenie postępowania dowodowego, które w sposób bezsporny zweryfikowałyby zakwestionowane świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest nieuzasadniona i podlega oddaleniu, ponieważ zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie jest trafny i nie narusza prawa.

Przedmiotem sporu w sprawie była ocena uprawnień A. S. do emerytury w obniżonym wieku, a to w związku z zatrudnieniem w szczególnych warunkach, na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2009 nr 153 poz. 1227), a w szczególności spełnienie przez wnioskodawcę warunku posiadania stażu pracy w warunkach szczególnych.

Wnioskodawca wraz z wnioskiem o emeryturę przedstawił świadectwa pracy w warunkach szczególnych wystawione przez: (...) w D., stwierdzające, że wnioskodawca w okresie od 16.06.1977 r. do 30.06.1989 r., będąc zatrudniony na stanowisku spawacza, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy spawaniu elektrycznym i gazowym oraz przez (...), stwierdzające, że w okresie od 1.07.1989 r. do 23.06.1996 r. wnioskodawca pracował jako spawacz, wykonując prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym i gazowym. Powyższe dokumenty wraz z dalszymi, dokumentującymi przebieg i charakter zatrudnienia wnioskodawcy, a to: kserokopią legitymacji ubezpieczeniowej, zaświadczeniami o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za lata 1973 – 1981, 1982 – 1988, 1989 są, wbrew twierdzeniom apelacji, wystarczające dla ustalenia, iż wnioskodawca w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych.

Zauważyć w tym miejscu należy, że wykonywanie pracy w szczególnych warunkach powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach bądź w świadectwie pracy. Jednocześnie oczywistym jest, że świadectwo pracy czy świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Dlatego też w ramach

postępowania sądowego Sąd ocenia zarówno zasadność odmowy wydania przez pracodawcę świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, jak i zasadność umieszczenia w świadectwie pracy wzmianki, że pracownik wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Dalej podkreślenia wymaga, że Sąd nie jest w żaden sposób związany oceną charakteru zatrudnienia pracownika dokonaną przez pracodawcę w wystawionym pracownikowi świadectwie pracy czy w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Ma ono służyć jedynie celom dowodowym. Dokument ten podlega co do swojej wiarygodności i mocy dowodowej takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód. Celem zweryfikowania zapisów świadectwa pracy, Sąd w sprawach o prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych prowadzi niejednokrotnie dowód z zeznań świadków, jednakże w sytuacji, jak ma to miejsce w rozpoznawanej sprawie, gdy treść świadectwa pracy znajduje potwierdzenie w innych dokumentach, a organ rentowy nie sformułował istotnych zarzutów, wobec świadectwa pracy w warunkach szczególnych, nie zachodzi konieczność prowadzenia dalszego postępowania dowodowego.

Z podanych wyżej przyczyn brak jest podstaw faktycznych i prawnych do uwzględnienia apelacji organu rentowego, która podlega oddaleniu zgodnie z art. 385 kpc.